

6) Важно е тукъ това обстоятелство, че сърбитѣ винаги употрѣбаватъ мѣстоимението *ја*; Българитѣ *я*, *язъ* и въ книжовния езикъ *азъ*, а Македонцитѣ по думитѣ на самия Гопчевичъ употрѣбаватъ и *я* и *язъ* и *азъ*, т. е. тѣкмо тѣй, както и Българитѣ.

Слѣдователно и въ това отношение македонското нарѣчие е съвършено сродно съ българския езикъ, а различно отъ сърбския, въ който нѣма: *язъ* и *азъ*.

16. „Сърбитѣ, а съ тѣхъ и македонцитѣ употрѣбаватъ думата *себе* (съкратено *се*), когато Българитѣ винаги употрѣбаватъ думутѣ *себе си* заедно“.

Въ тѣзъ думи на Гопчевича не е нищо вѣрно, което се касае до Македонцитѣ. Напротивъ работата е съвършено иначе, а именно, че Македонцитѣ и Българитѣ употрѣбаватъ заедно не само думитѣ (мѣстоимѣнията) *себе си*, но че и при личнитѣ и показателнитѣ мѣстоимения наврѣдъ въ Македония, както и въ България, се употрѣбавя двойна (възвратна форма).

За доказателство, че Гопчевичъ не говори истина, привеждаме примѣри, извадени отъ неговата книга.

„Мене <i>ме</i> хочьешъ да задрешъ . . .	Гопч.	стр. 348.
„Кой ми <i>те тебе</i> превари.	„	„ 350.
„Ти <i>мене</i> да сашнешъ <i>ми</i>	„	„ 352.
„Тие ми <i>го него</i> загубие.	Ястреб.	„ 78.
„ <i>Тая</i> смо <i>я</i> мие оможиле	„	„ 80.

и пр.

Ето и по тоя въпросъ сърбския езикъ се различава отъ българския и отъ макед. нарѣчие, а послѣднитѣ сж въ това отношение съвършено равни.

17. „Прилагателнитѣ имена въ сърбския езикъ се степенуватъ така, че прилагателното въ втората